

[Jens Møller.]

ønsker, de skal stige, ja, så må man gribe ind i de ting, som omkostningerne består af. Det er jo f. eks. råvarepriserne. De udenlandske priser har vi ikke mange muligheder for at gøre noget ved, men vi har nogle råvarer herhjemme fra vort landbrug, og netop de kommer jo også ind under prisstop. Et andet element er avancer og lønninger, som jo netop bliver standset i deres himmelflugt gennem et af forslagene. Et tredje, som også må nævnes i forbindelse med dette, er renten. Det vil være væsentligt at få renten ned. Det står der ikke noget om i de lovforslag, der foreligger, men jeg tror, vi har lov til at forudsætte, at hvis disse lovforslag bliver ført igennem ret hurtigt og kommer til at virke, vil det give baggrunden for, at der bliver mulighed for en rimelig rentenedsættelse, så man også på den måde kan medvirke til, at omkostningerne ikke stiger.

Disse indgreb vil af mange føles som ubehagelige. Man har vel altid en tilbøjelighed til at se mest på det, der rammer én selv, og ikke det, der rammer de andre, men når man ser dem som en helhed, synes jeg, man må sige, at de i det store og hele er godt afbalancerede og de er nødvendige.

Da vi ser det på den måde, kan vi sige det sådan, at havde det været os, der havde haft ansvaret, ville vi have gjort noget, der var meget lig dette her. Vi er især glade for, at de sociale pensioner, folkepension og invalidepension, er holdt udenfor, at de beholder deres dyrtidsregulering. Disse grupper har ofte nok måttet betale, når det har været vanskelige tider; det er godt, at de denne gang holdes udenfor. Vi er også meget glade for, at man her tager hul på problemerne omkring pristalsportionerne, at man her ligesom lægger op til, at de fremover skal være lige store i kroner og øre for alle uanset lønnens størrelse.

Men der er også nogle ting, vi er betænkelige ved, og jeg skal nævne to af dem her. Den ene er, at prisstoppet for landbrugsvarer jo faktisk kun gælder to måneder, men samtidig har vi nogle udtalelser om, at man efter overenskomst med EF osv. vil lade dem gælde resten af året. Jeg ville meget gerne have en ganske klar udtalelse fra statsministeren om, at dette prisstop skal gælde lige så længe, som lønstoppet gælder. Hvis vi kan få disse to ting kædet helt sammen

og ganske klart, ville det være en stor hjælp i situationen. For vi må jo tænke os, at hvis det ikke lykkes, hvis lønstoppet holdes nede, men fødevarepriserne igen kommer i skred, er det landets tusinder af husmødre, der må betale regningen.

Den anden ting, jeg gerne vil nævne, er problemerne omkring lavtlønnen. Der har vi jo to forskellige systemer: vi har de bevægelige lønsystemer, hvor man får en vis kompensation hen ad vejen, men den øvrige del af lavtlønsområdet er jo kommet bagefter. De får normalt deres reguleringer gennem overenskomsterne, og med det, vi får her, lades de faktisk temmelig meget i stikken. Vi kunne ønske, at der i forslaget var åbnet mulighed for, at disse grupper kunne få en rimelig regulering hen ad vejen, eventuelt nogenlunde i takt med de reguleringer, der foregår inden for de bevægelige systemer.

Fremgangsmåden, hvorpå dette er blevet fremsat, er blevet kritiseret ganske stærkt fra andre partiers side. Vi kan også nok sætte et spørgsmålstegn ved visdommen i den måde, det er sket på, men vi vil dog ikke deltage i den almindelige surhed af den grund, for vi mener, at det nu er større ting, der står på spil.

Men altså, for at præcisere: vi i kristeligt folkeparti vil ikke under normale forhold gribe ind i forhandlingsretten, men i en så ekstraordinær situation som den foreliggende, som man med rette kan betegne som katastrofal, mener vi, det må være folketingets ret og for helhedens skyld folketingets pligt at gribe ind.

Kristeligt folkeparti kan altså tilsige regeringen sin støtte til disse upopulære, men nødvendige indgreb.

Knud Jespersen (DKP):

I statsministerens tale, hvor vi fik forelagt den såkaldte helhedsplan, var der mange realistiske betragtninger og en realistisk skildring af dagens situation i Danmark. Der blev faktisk tegnet et ganske godt billede af kapitalismens krise, og der blev gjort en faktisk status over konsekvenserne af det, historien vel vil betegne som Hartlingperioden.

Resultaterne taler deres eget barske sprog: hver dag lukker nye virksomheder, nye bliver arbejdsløse, ungdomsledigheden vokser ganske uhyggeligt, købekraften for de